

Diákalkotások

Tartalomjegyzék

Karanténmunkák	2
Pintér Lilla	2
A 9. A osztály (2014-2015) kreációit itt tekintheti meg.....	3
Nagy Mátyás: Lelkek kórháza (novella)	4

Karanténmunkák

Ide kattintva a Madaras László tanár úr által összegyűjtött diákmunkákból láthatunk ízelítőt diavetítés formájában.

Pintér Lilla

TENGEREK, ÓCEÁNOK LEENDŐ FELDERÍTŐJE

MARTON RÉKA MÁR KICSI KORA ÓTA RAJONG A TERMÉSZETÉRT, FŐLEG AZ ÁLLATOKÉRT ÉS ELÉG KORÁN RÉSZESÜLHETETT ABBAN A SZERENCSEBEN, HOGY TENGERHEZ MEHETETT NYARALNI. VONZOTTA A VÍZ KÖZELSÉGE ÉS ÓRÁKIG KÉPES VOLT BÚVÁRSZEMÜVEGBEN, PIPÁVAL A SZÁJÁBAN A KÜLÖNBÖZŐ HALRAJOKAT KÖVETVE LEBEGNI A FELSZÍNEEN, MEGFIGYELNI AZ ALATTA FELTÁRULÓ MESEVILÁGOT. LEGINKÁBB AZÉRT SZERETNE A TENGERBIOLÓGUS SZAKMÁVAL FOGLALKOZNI, MERT AZ ÓCEÁNJAINK ÉLŐVILÁGA HATALMAS VESZÉLYBEN VAN. RÉKA MEGTENNE MINDEN TŐLE TELHETŐT, HOGY VALAHOGY MEGVÉDJE AZT.

Hogy mikor találkozott Réka először a tengerbiológus szóval? Fogalma sincs! Sokan meglepődnek, hogy honnan jött az ötlet itt, Magyarországon, a szárazföld közepén. Számára mindig is egyértelmű volt a létezése, egy fogalom, ami folyton ott motoszkál a fejében. Hatalmas álmodozó, el sem tudja képzelni, hogy valakinek ne legyen válasza arra a kérdésre, hogy „mi szeretnél lenni, ha nagy leszel?” Elég sokáig azt felelte erre, hogy geológus, még kristálykészítő szettje is volt otthon. Tizenhárom éves korában rádöbbsent arra, hogy az élő dolgok jobban érdeklik és azóta tengerbiológus szeretne lenni.

Réka örök felfedező, mindig az új, az ismeretlen megtalálása, megértése motiválja. Állítása szerint az óceánok mélye - mint a Föld leginkább feltáratlanabb területe - tökéletes játszótér lenne a szenvedélye kiéléséhez. „Na meg, ki ne akarná, hogy legyen róla elnevezve egy eddig ismeretlen faj?” – teszi hozzá.

Lenyűgözi a biolumineszcencia jelensége (egy kémia folyamat, mely során az élőlény képes saját fényt előállítani, pl. szentjánosbogár), ami leginkább a mélytengeri élőlények között figyelhető meg. Réka szeretné kutatni, megértetni ezt a folyamatot. A világ bármely részén végezne kutatásokat, ha

kapna rá lehetőséget, persze vannak helyek, ahova jobban húz a szíve. Szívesen dolgozna a sarkköröknél: szeretne tenni azért, hogy az ember pusztító, környezetszennyező tettei ne okozzák az ökoszisztéma végét.

Réka kedvenc állatai a polipok. Nem fél tőlük és akármilyen furcsa, kifejezetten aranyosnak találja őket. „A fej lábúak az egyik legprofibb rejtőzködők az egész állatvilágban, nem csak a színüket képesek vágyuk szerint megváltoztatni, teljesen át tudják alakítani testük egész szerkezetét, hogy tökéletesen beleolvadjanak környezetükbe. Főleg ez a szuperképességük és gerinctelenektől szokatlan nagy eszük teszi őket számomra olyan vonzóvá. Rengeteg videó van a polipok tárgyhasználatáról és szociális interakcióikról, aki nem irítozik tőlük túlságosan, azoknak ajánlom figyelmébe, mert szerintem zseniális.”

Rékának a DUE Tudós csajok programjában az elmúlt 3 hónapban lehetősége volt számos magyar tudós nővel találkozni, rájuk példaképként tekint. „Őszintén szólva, mint a 21. század gyermeke, én sosem éreztem úgy, hogy a nők kevésbé elismertek tudományos téren, viszont ez csak a mi korunkban van így. Az idősebb generációkat megfigyelve

azt kell mondanom, sokkal elenyészőbb a női kutatók száma. Ez valószínűleg annak köszönhető, hogy nevet szerezni a tudományban elég hosszú idő és mire a nők eljutottak volna odáig, addigra sokan inkább a családalapítást választották helyette. Ha már sok mindenben nem is, ebben jó irányba halad az emberiség és a laborban kísérletező nő képe nem olyan földtől elrugaszkodott, mint 50 éve volt.”

Réka számára a tengerbiológia hivatás, az sem tántorítja el céljától, hogy a kutatókat nem kifejezetten jól fizetik meg. Vannak tengerbiológus ismerősei, akik – lehet, hogy stabil állásuk nincs – általában találnak időszakos kutatásokat, amelyekért jól megfizetik őket. Úgy véli, hogy akadémiai területen a legegyszerűbb elhelyezkedni professzorként vagy egy adott egyetem kutatójaként, ha valaki fix helyet szeretne. „Nekem a legnagyobb álmom, hogy a National Geographicnak dolgozhassak tudományos újságíró/kutatóként, amihez elég rugalmasnak kell lenni.”

(Pintér Lilla)

A 9. A osztály (2014-2015) kreációit [itt tekintheti meg.](#)

Nagy Máté

Nekem nem mindegy

AZ ISTENI VALENTIN

3. HELYEZETT / NOVELLA
TÉMA: SZÓLÁSSZABADSÁG

A MESSIÁS

2. HELYEZETT / NOVELLA
TÉMA: ERŐSZAK

HIÚ ÁBRÁND

4. HELYEZETT / NOVELLA
TÉMA: RASSZIZMUS
Nagy Máté: Volt 1 párbajhős (képregény)
Nekem nem mindegy

Nagy Mátyás

JEREVÁNI GYERTYÁK

2. HELYEZETT / NOVELLA
TÉMA: SZÓLÁSSZABADSÁG

SZÚNYOGCSÍPÉS

MŰFAJ: NOVELLA

TÉMA: ERŐSZAK

TÉGLAHAJÍTÓ

1. HELYEZETT / NOVELLA
TÉMA: RASSZIZMUS

Nagy Mátyás: Lelkek kórháza (novella)

(A szerző az iskola 11. A osztályos diákja.)

Minden valósággá vált hirtelenjében. Nem, nem volt már álom, nem volt már vágy, csak egy véres csík a csuklómon. Milyen egyszerű mozdulat, és milyen bonyolult dolgokat megold. . . Zihálva kapkodtam a levegőt, bár minden légzésnél reszelősebb hang jött ki belőlem, testem pedig erőtlenné vált. Minden olyan világos, ragyogó, de amellett fakóvá vált, a tónusok pedig elmosódtak minden fejbillentésemnél, a szívdobbanásaim – már számoltam vissza őket – pedig patadobogásként visszhangzottak füleimben.

Azt mondják, mielőtt az ember meghal, teste elhagyja a lelkét. Most már éreztem, tudatalattim sikított, hogy engedjem el az élet utolsó fonálát is. Eszem ágában sem volt kapaszkodni abba a fonalba.

Tudtam, hogy vérezni fog, de hogy ennyire, azt nem gondoltam volna. Talán ez volt az utolsó gondolatom.

Tényleg működött. Egy elhagyatott sikátort láttam, a falnak pedig egy ismeretlen alak dőlt, körülötte vértócsa gyülemlott. Koptatott farmert, edzőcipőt viselt, cipzáros pulóverének kapucnija fel volt hajtva, az arca már nem látszódott, mert egyre jobban lekonyult. Én voltam az. Egyre messzebb és messzebb került tőlem, már nem láttam mást, csak a város épületeit, de azt is egyre halványabban. Hát ilyen volt a halál...

Sikoly hangzott fel, de nem én voltam az. Senki nem lehetett. Hisz már nem éltem. Nem lehetett már semmi.

De mégis ott álltam a sikátorban. Ott, ahol meghaltam. Keskeny, szeméttel teledobált folyosó két ház között, a fény csak néhai vendég volt errefelé, bár ha erre járt, a provokatív, undorítóan megcsinált graffitiktól nemsokára akkor is odébb állt.

Rusnya helyet választottam a halálhoz.

Összeroskadtam, mert meglepett, hogy még élek. Ha még éltem egyáltalán.

Egy csontváz feküdt mellettem. Pontosabban egy csont és bőr valami, csupaszon. A bordák között egy szív dobogott, a koponyában egy puha szerv lapult. Nem volt vitás, ki volt az ott. A bal oldalamhoz illesztettem a tenyerem, de akárhogy néztem, ott bent nem dobogott semmi.

Nem tudtam, hogy kerültem ide vissza, de tudtam gondolkodni és mozogni. Minden olyan békésnek tűnt, senki nem szólt, nem volt zsvivaj, az előbbi sikolyt leszámítva.

Dolgom van itt...

Tétován lépkedtem ki innen, otthagya a csonkot a sikátorban. Ha ez a... valami jelzésértékű, akkor csak bele kell sétálnom.

Mindenhol csak romok látszódtak. A kisváros utcáin kidőltek az oszlopok, a rendőrlámpák, a parkoló kocsikat szétverték, a padokkal egyetemben. Még az utak betonburkolata is itt-ott feltöredezett. Megijesztett a látvány, a – volt – otthonom megsemmisült.

Hirtelen hatalmas szomorúságot, kétségbeesést és honvágyat éreztem. Igen, honvágyat, az pedig mélyről, gondolkodás nélkül. Mi van velem? Ezt sosem lett volna szabad érezni...

Egy hang súgta bennem, hogy induljak haza.

Olyan gyorsan ment minden itt. Mintha gyorsított felvétel játszódott volna le szemem előtt, róttam a romos utcákat, ahol ugyanolyan csont és bőr, dobogó szívű torzók feküdtek, aludva nyugtalan álmukat. Ugyanolyanok voltak, mint én ezen a helyen, kósza lelkek – vagy inkább testek -, megoldást keresve. És legnagyobb meglepetésemre, nem voltam egyedül. Mint a kondenzcsíkok, úgy kavarogtak körülöttem mások is, arcokat vagy alakokat nem láttam, csak az elmosódó kontúrjaikat. Mind-mind, ugyanolyanok voltak, mint én, szív nélkül, hullafehéren, választ keresve.

Nem hittem volna, hogy valaha is látni fogom még azt a helyet, amit otthonunknak nevezünk. Ugyanaz a semmilyen, komor panelház volt, pisaszagú lépcsőházzal és törött lépcsőkkel. A foltos falat meg sem említem. Itt is minden tele volt vakolattal, cserepekkel és üvegszilánkokkal, csakúgy, mint máshol. Egy darab katasztrófa volt ez a hely. Felértem a második emeletre, a kettesszámú ajtóhoz, amely tárva nyitva állt, csak be kellett lépni rajta.

A legnagyobb félelmem igazolódott be, nem volt otthon semmi. Mit is vártam tőlük, hisz utáltam őket, most meg minek várnám, hogy itt legyenek!

Az előszobában fel volt forgatva minden, a tükrös szekrény fiókjai kihúzva, tatalmuk a földön. Lépni nem lehetett volna, ha a való világban lettem volna.

De ez nem az volt, biztos voltam benne.

A szobám érintetlen maradt, ha lett volna, nagyot dobbant volna szívem. Ugyanúgy állt ott az ágyam, az íróasztalom a sarokban, a szekrények pedig be voltak csukva. Az asztalnál még égett a lámpa, megvilágítva egy teleírt írólapot, a búcsúleveletem. Minden úgy maradt, ahogy ott maradt, mielőtt felnyitottam volna a csuklóm.

Mohón nyitottam ki a szekrényemet, látni akartam, mi van ott bent. Semmi különöset nem találtam. A régi ruháim, feketén, fehérén, színesen. Valamiért fájt ezt látni. Fájt látni, hogy mindezt itt hagyom, ezek itt meg megmaradnak. Fájt, hogy fájni fog ez másnak.

Dühösen csaptam be az ajtót, és fordultam meg. Az asztalomon ott volt az utolsó írásom, nem akartam még egyszer elolvasni. Az fájt volna nekem, nem akartam itt lenni. Az élet, az volt a legnagyobb baklövés. Már nem szeretnék itt állni.

Összegyűrtem a papírt, és eldobtam. Az, mikor leért a földre, elégett, a hamu betérítette az egész szőnyeget, lyukat égetve bele. Nem tudom hová kerültem, de az érzelmeim hullámozása meggyötört. Volt kiút? Nem tudom. A halál, a valódi halál, na, az lehetett volna az.

Ránéztem az asztalon lévő osztályképre. Ott mosolygott mindenki, én is. Ott volt rajta mindenki, akit valaha szerettem, barátom volt. Hirtelen minden arc megváltozott, megnyúltak az orrok, és fintorba húzódott fizimiskájuk. Nem, nem utáltak engem, csak máshogy néztek rám, kivetettek, hamis képet mutattak – nekem nem kellett ez.

A kép szénné változott a tenyeremben. Egy gonddal kevesebb.

Régi kutyuk, példaképek, fotók kerültek elő. Egyik se ihletett meg. Mindegyik példaképem csak egy drogos senki volt, aki pár zenén kívül semmit nem csinált, csak a botrányokat szította. Semmi érték, csak hamis erkölcsök. Sosem láttam meg, mik is voltak valójában.

Mind-mind a kezeim között porladt el.

Semmi sem maradt a szobámban, amely emlékeztetett volna rám, csak hamvak szerteszéjjel. Megnyugodtam. Semmirekellő földi létem már nyomot sem hagy maga után. Senkinek sem fog hiányozni, senkinek nem okoz fejtörést és fájdalmat hiába.

Lekapcsoltam a lámpámat, lelki nyugodtsággal megfordultam, és távozni készültem. Ez lett volna hát a Menny és a földi lét kapuja? Nem hatott meg. Mindenki a Mennybe akart kerülni, de senki sem akart meghalni. Én meg akartam. Készen álltam, hogy az istenek között itallozzam.

Hangtalanul mozogtam a romok között. Megcsodáltam még a széjjelvert tévéket, a számítógépet, és a konyhát, de mindenhol csak ugyanaz fogadott.

– Szívem? – hasított egy hang a csöndbe.

Mindannyian ott álltak. Anya és Apa. Csendesesen, nem szólt senki semmit. Néztük egymást. Kihúztam magam, mintha büszke lennék, holott akaratlanul is előntött a bűntudat. Ők

küzdöttek értem, ők vigasztaltak, ők tartották a lelket. Ők viseltek el engem.

Itt akarom hagyni őket. Vagy már itt hagytam?

Anya és Apa is mintha öregebbnek látszott volna. Nem, nem voltak üresek, nem láttam sehol a csontvázukat. Éltek és virultak.

Hülye voltam.

Sírva fakadtunk mindhárman. Valószínűleg tudták, hogy meghalok. Tudták a döntésem, a sorsom. Az enyém volt a döntés, az egyetlen döntés, amely értelmes volt az egész életben. Megöleltem Anyát. Meleg volt, friss illatú, és éreztem, hogy ott bent dobog. Egyre gyorsabban, majd lassabban. Soha nem volt szebb egy anyai ölelésnél, és nem is lesz. Soha. Nem akartam, hogy elengedjen, most nem. Hülyének éreztem magam, hogy itt hagyom őket, de igaznak, mert így döntöttem. Lelkem két darabja vérre menő harcot folytatott.

Egy örökké valóság volt az ölelés, és egy világ szakadt meg bennem, amikor véget ért. Anya pedig azt tette, mint soha; sírt, de nevetett. Miért lenne büszke rám... ?

Apa megszorította a kezemet, férfiasan. Őt is megöleltem, szenvedélyesen, utoljára. Ennyi boldogságot és megelégedést még soha nem éreztem. Jó volt így. Ez volt a Sors, amin nem változtathattunk, legalábbis nem akartunk. Hagytak elmenni. Ezért mindig is hálás leszek nekik.

Becsuktam az ajtót magam mögött. Az lángra kapott, átterjedve mindenre. Megfordultam, könnyeimmel küszködve. Könnyűnek éreztem magam, nagyon könnyűnek.

Mintha alva jártam volna, úgy mentem vissza a sikátorhoz. A környezet felbolydult, több elenyésző, siető testet láttam, még a sikátorban is a csontvázam körül. Hirtelen sötét lett. Megnyugodva feküdtem le a csontvázam mellé, a szív és az agy még mindig dolgozott. Több ember elmosódott, kivehetetlen alakja sürgölődött ott, felbolydult a környezetem.

Akarom én ezt?

Tudtam a választ, sajnós tudtam. Igen, űrt hagyok magam után, de nem fogok hiányozni senkinek igazán. Nem szeretett senki igazán. Nem volt semmiért igazánélnem.

Megmozdult bennem valami. Megdobbant. Tán volt kiút?

Nem, nem hagytam. Pár ütéssel szétvertem a bordákat, és kitéptem a szívet belőle, amely még dobogott. Egyre erősebben és erősebben zárultak össze ujjaim rajta, és egyre kevésbé dobogott. Egy könnycsepp gördült le a hullaszínű arcomon. Egy könny, az összes fájdalom, amely soha nem kerülhetett felszínre, csak most. Most mikor szívemet a saját kezemmel megállítom. Megjártam a lelkek kórházát, most már nyugodtan térhetek nyugovóra, és italozhatok az istenekkel.

Sosem fogtok megérteni. Soha.

A szív utolsót dobbant. Másodjára is meggyilkoltam magam, ezután viszont már csak a sötétség következett, semmi más.